

stillet op som en forudsætning for, at privatiseringen kan lykkes.

Og så rapporter eller ej: I virkeligheden er der jo ikke nogen, der tvinger nogen til at købe TV 2, og hvis der ikke er nogen til at købe TV 2, fordi ingen mener, de kan få noget økonomisk ud af det med de politiske krav, som er stillet op, så er der ikke nogen købere. Der må jo være en grund til, at disse købere findes.

Hvordan ser fremtiden så ud? Ja, den er jo svær at spå om. Vi ved det jo udmærket godt, og nogle af medieforskerne har også gjort sig deres tanker. Men jeg er altså nødt til at sige, at når man henviser til en Frands Mortensen, så kan jeg godt huske, at da man oprettede TV 2 i 1980'erne, sagde den samme medieforsker, at TV 2 kun ville få nogle ganske få måneders levetid, for der var ikke kommerciel basis for at drive tv i Danmark. Det var de forudsigelser, der var dengang.

Nøjagtig ligesom dengang man opfandt telefonen. Hvad var det, der skete? Ja, man vurderede jo i England, at det ingen konsekvenser fik, for man havde jo i forvejen et velfungerende post- og kurersystem. I USA, hvor man var lidt mere fremsynet, sagde man – efter at have vurderet sagen i 2 år – at telefonens opfindelse ville få enorme konsekvenser for samfundet. Man måtte påregne, at der i år 2000 ville være én telefon i hver by.

Det var forudsigelserne dengang, og det siger jeg blot for at understrege, at man skal være meget varsom med forudsigelserne om, hvad det er, der sker inden for medieområdet de næste 5-10 år.

Den fg. formand (Grete Schødt):
Fru Mette Frederiksen som ordfører.

Kl. 13.35

Mette Frederiksen (S):

Hr. Jens Rohde har selvfølgelig ret i, at man skal passe på med at spå, især når det gælder fremtiden. Ikke desto mindre er det alligevel fornuftigt med lidt omtanke og en naturlig overvejelse om, hvad der er bedst og ikke kun for dem, der gerne vil tjene penge på fjernsyn, men også for alle os, der ser på det.

Derfor har debatten i dag været god. Den har været nødvendig. Det er måske en af de allerallervæsentligste kulturdebatter, vi kommer til at have i mange år.

Jeg har i dag hørt repræsentanter fra de regeringsbærende partier tale om åbne processer,

man var glad for dialogen, man var glad for debatten. Ikke desto mindre har vi også måttet lægge øre til, at alle de politiske spørgsmål, der rejses i de to rapporter, tilbagevises af også kulturministeren med ordene: Det har vi ikke politisk taget stilling til endnu, vi afventer styringsgruppens svar.

Vi har set en proces omkring public servicekontrakten, som har været ekstremt lukket. Det havde måske været mere interessant at tage en offentlig debat om, hvad kvalitets-tv egentlig er, i stedet for at holde den snævert i en forligskreds, men nok om det.

Vi er i en situation i Danmark i dag og i øvrigt i den vestlige verden i det hele taget, hvor vi har et stort omfang og udbud af kommercielle medier. Faktisk bombarderes vi af dem uafbrudt dagen lang. Vores politiske opgave som Folketing er at sikre et kvalitativt alternativ, sikre, at folk har valgmuligheder, at det ikke kun er det kommercielle, der sætter dagsordenen, men at der også er kvalitets-tv.

De to rapporter, kulturministeren har bestilt, mangler et klart svar på, hvordan det økonomiske fundament skal hænge sammen for et privat TV 2. Derfor er vi stadig, også efter debatten i dag, oprigtig nervøse for, om en kommende ejer meget hurtigt kan være tvunget til at give køb på de i dag, kan man sige, fungerende og velfungerende programmer for at kunne tjene de penge, der er nødvendige.

Vi har i dag bedt regeringen om at forklare, hvorfor vi skal have en privatisering af TV 2. Vi har spurgt flere gange, hvad det på det nuværende grundlag skal gavne seerne, men det har vi ikke fået svar på. Derfor er vores konkluderende bemærkninger i dag selvfølgelig, at vi ikke vil være med til at gamble med Danmarks populære tv-kanal, når der ikke er noget som helst, der indikerer, at vi kan opretholde et kvalitativt godt niveau for danskernes fjernsyn.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Det er bare helt grotesk, at man skal høre på, at der ikke er noget som helst, der indikerer det. Jeg tror, at det ville være ligegyldigt, hvilke rapporter vi kunne fremlægge, og hvilke overskudstal vi kunne fremvise, så ville fru Mette Frederiksens holdning altid være den samme, nemlig ikke se, ikke høre.

Man læser ikke engang rapporterne. Det har jo været tydeligt under debatten. Næ, man har taget udgangspunkt i nogle artikler i Børsen og